

[Pinholt.]

men stadig skræber ned, saaledes at vi faar dybt Vand ind, og derved sker der meget betydelige Ødelæggelser.

Nu er der gaaet meget betydelige Værdier tabt. Bl. a. var der ved Blaaavandshuk fire Gaarde, der tidligere har været drevet som Landbrug og været udmærket gode Gaarde; men nu er der kun en af dem, der delvis kan bruges, dels paa Grund af Sandflugten, og dels fordi Jorden er udtørret, fordi Havet trænger nærmere.

I Perioden efter 1909 var man klar over, at man maatte se at faa bedre Diger, fordi Hofmanns-Diget var saa stærkt udsat, og de værdifulde Jorder, som de 300—400 Mennesker dér lever af, var stærkt udsat, ikke alene for Vinteroversvømmelser, men ogsaa for Sommeroversvømmelser. Ministeriet for offentlige Arbejder havde da ogsaa ladet udarbejde en Plan, hvorefter man i 1917 paa-tænkte at opføre et Dige fra Hofmannsdige Øst paa over til Benknoide. Men dette Dige var man ængstelig for fra Beboernes Side at faa rejst. De skulde selvfølgelig yde Bidrag, og de mente, at det laa Havet for nær. Og hvis man havde bygget det, vilde det nu enten have været sunket i Havet eller i hvert Fald væreblevet meget stærkt angrebet.

Efter Stormfloden i 1923, hvor man i August Maaned saa hele det Areal, som er det, Befolkningen levede af landbrugsmæssigt, blive oversvømmet i Sommertiden, hvor Kornet blev oversvømmet og Høet skyllet mellem hinanden, opstod der en stærk Stemning for at faa bygget et Dige. Det blev ogsaa bygget ved Regeringens Hjælp fra Nordost i sydvestlig Retning. Dette Dige er nu til Beskyttelse for disse Ejendomme, og det gjorde sin udmærkede Virkning den 24. November, men den sydvestlige Del af Diget ligger nu kun 100 m fra Kysten, og om nogle faa Aar, maaske 5 eller 10 Aar, kan man vente, at Havet vil begynde at bryde ind i den sydvestlige Del af Diget, saaledes at det kommer ind i det Areal, der i Øjeblikket er beskyttet.

Der er efter Befolkningens og de flestes Mening, der kender Forholdene dér, kun een Mulighed for at beskytte disse Mennesker og deres Værdier, nemlig Kystsikringsanlæg; det vil sige, at man maa opføre et Dige, hvortil man kan knytte Høfdeanlæg. Man er klar over — og Vandbygningsvæsenet har ogsaa givet det Udtryk —, at disse Høfdeanlæg behøver ikke at have den samme Karakter som paa Vestkysten. Det vil koste en 300 000—400 000 Kr., hvis

man skal have Kysten virkelig sikret. Fra Vandbygningsvæsenets Side har man ment, at det var for stort et Beløb i Forhold til de Værdier, der skulde beskyttes.

Jeg kan ikke se, det er Tilfældet. 300—400 Menneskers Livseksistens langt frem i Tiden er vel det værd. Penge kan være meget værd, men hvor stabile de er, ved man ikke, og Landet bevaret er alt bevaret. Jeg mener derfor, det er af den allerstørste Betydning, at man kommer disse Mennesker til Hjælp. Og naar man ser, hvad der er ofret paa Rømø og Manø under ganske anderledes ringe Vilkaar, synes jeg, man maa kunne sige, at der er Anledning til at beskytte denne Befolkning og den Kyst her-nede.

I Øjeblikket er det saadan, at efter den sidste Stormflod er der to Huse, som er lige ved at styrte i Havet, og fortsatte Angreb paa Kysten vil absolut føre til, at vi vil blive Vidne til stadige Ødelæggelser. Alt hvad man opfører dér — og der ofres Aar for Aar mange Tusind Kroner paa at holde Kysten forhøjet med Ris, med Hjemplantninger —, bliver regelmæssig hævlet af med visse Aars Mellemrum, og saa kan man begynde forfra. Jeg tror derfor ikke, der er nogen anden Mulighed for at komme til et virkelig godt Resultat end, at man nu for Alvor tager Spørgsmaalet op og løser det rationelt.

Saa vidt jeg har forstaaet, har Vandbygningsvæsenet ment, at Befolkningen og jeg som Repræsentant for den i sin Tid — i 1917—18, tror jeg det var, eller maaske lidt senere — mente, at vi maatte have det saakaldte indre Dige, det, vi nu har faaet, og ikke det ydre Dige. Det er ogsaa rigtigt, men det var, fordi der til det ydre Dige ikke var knyttet Høfdeanlæg; havde der været knyttet Høfdeanlæg dertil, vilde man selvfølgelig med stor Glæde og Tak have grebet til og bedt om at faa det Dige og saa ydet sit Bidrag dertil.

Jeg haaber derfor, at den højtærede Minister, der selv sammen med Finansudvalget har set Kysten, vil stille sig velvillig overfor den Tanke, at der nu bliver iværksat virkelig holdbare Sikringsarbejder, selv om de ogsaa efterhaanden — det vil ikke være nødvendigt straks — skulde komme til at koste godt 300 000 Kr. Jeg siger Beløbet saaledes, som det antagelig vil komme til at falde, for det kan ikke nytte at begynde med at sige, at vi kan gøre det for 70 000 Kr., hvad der maaske nok vil være tilstrækkeligt til at begynde med, man maa hellere sige det Beløb, som det i Tidens Løb vil koste.